

Capitolele 9 - 11

Capitolele 9 - 11

Convertirea lui Saul

De-acum încolo începe prezentarea unei lucrări și a unui lucrător de un caracter diferit. Am văzut împotrivirea aprigă a conducătorilor lui Israel față de mărturia Duhului Sfânt, încăpățănarea lor în respingerea harului răbdător al lui Dumnezeu. Israel a lepădat toată lucrarea Dumnezeului harului făcută pentru binele lor. Saul se face pe sine apostolul urii lor față de ucenicii lui Isus, slujitorii lui Dumnezeu. Nefiind mulțumit să i caute doar în Ierusalim, el cere scrisori de la marele preot ca să meargă și să i prindă și în cetățile străine. Când Israel este în deplină opoziție față de Dumnezeu, el este misionarul înflăcărat al răutății lor – în neștiință, fără îndoială, însă sclav de bună voie al prejudecăților sale iudaice.

Cu o astfel de îndeletnicire, el se apropie de Damasc. Acolo, în plină ascensiune a unei voințe neînfrânte, Domnul Isus îl oprește. O lumină din cer strălucește împrejurul lui și îl înfășoară cu strălucirea ei orbitoare; cade la pământ și aude o voce spunându-i: “Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (vers. 4). Slava care l trântise la pământ nu lasă nici o îndoială – acompaniată fiind și de voce – că autoritatea lui Dumnezeu era descoperită în ea. Cu voința frântă, cu mândria dărâmată și cu mintea supusă, el întreabă: “Cine ești Tu, Doamne?”. Autoritatea Celui care vorbea era indiscutabilă; inima lui Saul s a supus acestei autorități; era autoritatea Domnului Isus Însuși. Existența voinței sale proprii a luat sfârșit pentru totdeauna. Dar, mai mult decât atât, Domnul slavei îi recunoaște de asemenea pe sărmanii ucenici, pe care Saul dorea să i ducă prizonieri la Ierusalim, ca fiind El Însuși: „Eu sunt Isus pe care-L prigonești”.

Descoperirea faptului că Isus cel lepădat și disprețuit este Domn și că ucenicii Lui sunt una cu El

Cât de multe lucruri sunt revelate în aceste câteva cuvinte! Domnul slavei Se declară pe Sine a fi Isus, pe care Saul îl prigonea. Ucenicii erau una cu El. Tot sistemul pe care iudeii îl mențineau, toată legea lor, toată autoritatea lor oficială, toate rânduielile lui Dumnezeu, nu puteau să i împiedice să lupte pe față împotriva Domnului. Saul însuși, înarmat cu autoritatea lor, s a găsit în poziția de a distruge numele Domnului și poporul Lui de pe pământ. O descoperire teribilă, care i a copleșit în întregime sufletul, fiind atotputernică în efectele sale și nelăsând nici un element moral din sufletul acestui om energic să rămână în picioare înaintea ei. Truda răului a fost fără rod; zelul pentru iudaism era zel împotriva Domnului. Propria conștiință nu făcuse decât să alimenteze acest zel. Autoritățile constituite de Dumnezeu, înconjurate de aureola secolelor de onoare, scoase în relief de condițiile grele ale lui Israel, care nu mai avea nimic decât religia lui – aceste autorități nu făcuseră altceva decât să i aprobe și să i favorizeze eforturile împotriva Domnului. Isus pe care ei îl lepădau era Domnul. Mărturia pe care ei încercau s o suprimă, era mărturia Lui. Ce schimbare pentru Saul! Ce poziție nouă, chiar pentru mințile apostolilor înșiși care au rămas la Ierusalim când toți au fost împrăștiați – credincioși într adevăr în ciuda împotrivirii conducătorilor lui Israel, însă rămânând în relație cu poporul.

Efectul descoperirii Domnului asupra lui Saul

Dar lucrarea a mers și mai adânc. Saul era rătăcit, fără îndoială, dar conștiința lui în ea însăși – căci credea că trebuie să facă multe lucruri împotriva lui Isus din Nazaret – l a pus în poziția de vrăjmaș al Domnului. Dreptatea fără pată a legii, așa cum omul o putea măsura, l a făcut împietrit și împotrivor Domnului pe față. Superiorii săi, autoritățile vechii religii – toate lucrurile pe care sufletul său se sprijinea, atât din punct de vedere moral, cât și religios – au fost năruite în el pentru totdeauna. Era zdrobit în întregime înaintea lui Dumnezeu. Nimic n a mai rămas în el decât vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu dată pe față; voința i a fost zdrobită, lui care cu un ceas înainte fusese omul conștiincios, religios, fără pată! Comparați – deși descoperirea lui Hristos l a dus ulterior mult mai departe – cu Galateni 2.20; Filipeni 3; 2Corinteni 1.9, 4.10, și cu o mulțime de alte pasaje.

Alte puncte importante sunt scoase în relief aici. Saul nu l cunoscuse pe Isus pe pământ. El nu avea o mărturie din pricină că l cunoscuse de la început, prin care să declare că fusese făcut Domn și Hristos. Cel pe care l cunoscuse nu era Isus care Se înalță la cer unde nu mai poate fi văzut, ci Domnul care i Se arată de la început din cer și care i vestește că El este Isus. Un Domn slăvit este singurul pe care el îl cunoaște. Evanghelia sa (după cum el însuși spune) este evanghelia slavei. Chiar dacă l ar fi cunoscut pe Hristos după carne, acum totuși nu l mai cunoștea așa. Avem însă un alt principiu important aici. Domnul slavei își are mădularele pe pământ. “Eu sunt Isus, pe care tu îl prigonești”. Acei sărmani ucenici erau os din oasele Lui și carne din carnea Sa. Îi privea și îi îngrijea ca pe propriul Său trup. Slava și unitatea sfinților cu Isus, Capul lor din ceruri, sunt adevărurile legate de convertirea lui Pavel, împreună cu descoperirea lui Isus către el și cu crearea credinței în inima sa, și asta într un fel care răsturna iudaismul în toate semnificațiile lui în sufletul său; într un suflet însă în care acest iudaism formase o parte integrantă a existenței sale și îi conferise întregul lui caracter.

Unit cu un Hristos glorificat

Un alt punct, reieșit din propria sa relatare a evenimentului, făcută mai târziu în aceeași carte, este de asemenea remarcabil în legătură cu misiunea sa: “Te am luat din mijlocul poporului acestuia”, spune Domnul, “și din mijlocul neamurilor la care te trimit”. Acest sfârșit moral al lui Saul îl separa de ambele categorii – bineînțeles de iudei, dar și de neamuri – și îl unea cu un Hristos glorificat. El nu era nici iudeu și nici dintre neamuri în poziția sa spirituală. Toată viața și slujba lui decurgeau din asocierea sa cu un Hristos ceresc glorificat.

Totuși el intră în adunare prin mijloacele obișnuite – ca Isus în Israel – luându și locul cu smerenie acolo unde adevărul lui Dumnezeu era întemeiat prin puterea Sa. Orb vreme de trei zile și cu totul copleșit – așa cum era firesc – de o astfel de descoperire, el n a mâncat, nici n a băut; iar apoi, afară de faptul orbirii sale, care era o dovadă tăcută, continuă și de netăgăduit despre adevărul a ceea ce i se întâmplase, credința lui trebuie să fi fost întărită de către sosirea lui Anania, care i a putut declara din partea Domnului ceea ce i se întâmplase, deși Anania însuși nu ieșise din cetate – o împrejurare cu atât mai izbitoare din pricină că, într o viziune, Saul îl văzuse venind și redându i vederea. Și Anania face acest lucru: Saul își primește vederea și este botezat. Apoi mănâncă și prinde puteri. Conversația lui Isus cu Anania

este remarcabilă, ea arătându-ne cât de evident Se descoperea Domnul în acele zile, precum și libertatea și îndrăzneala sfântă cu care ucenicul adevărat și credincios conversa cu El. Domnul vorbește ca un om către prietenul său în chestiuni de detaliu cu privire la locuri și împrejurări, iar Anania își exprimă temerile cu privire la Saul înaintea Domnului, cu toată deschiderea și încrederea. Iar Isus îi răspunde, nu cu o autoritate aspră, deși bineînțeles că Anania trebuia să asculte, ci cu explicații pline de har, ca unuia ce se bucura de încrederea Sa, declarându-i că Saul este un vas ales ca să l poarte Numele înaintea neamurilor, împăraților și fiilor lui Israel; și că avea să i arate cât de mult urma să sufere pentru El.

Subiectul predicării lui Saul

Saul nu întârzie să și mărturisească și să și declare credința; iar ceea ce el spune este în mod deosebit vrednic de notat. El propovăduiește în sinagogă că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Este pentru prima dată când acest lucru este făcut. Că El era înălțat la dreapta lui Dumnezeu – că era Domn și Hristos – fusese deja propovăduit; Mesia cel lepădat era înălțat în ceruri. Însă aici avem învățătura simplă cu privire la gloria Lui personală; Isus este Fiul lui Dumnezeu. Remarcați de asemenea că în cuvintele lui Isus către Anania, fiii lui Israel sunt puși la urmă.

Saul nu își începe încă slujba publică. Mărturisirea lui reprezenta, ca să zicem așa, doar expresia credințioșiei sale personale, a zelului și credinței sale, printre aceia care l înconjurau și de care era legat din punct de vedere natural. Împotrivirea n a întârziat să se arate din partea poporului care nu l vroia pe Hristos, sau cel puțin nu l vroia după gândul lui Dumnezeu, și ca urmare ucenicii îl trimit de acolo, dându-l jos, peste zid, într-o coșniță; iar prin intermediul lui Barnaba (un om bun, plin de Duhul Sfânt și de credință, pe care harul îl învățase să prețuiască adevărul cu privire la noul ucenic), Saul cel temut își găsește locul printre ucenici chiar la Ierusalim (vers. 23-29). Minunată biruință a Domnului! O poziție stânjenitoare pentru el acolo, dacă n ar fi fost absorbit de gândul lui Isus. La Ierusalim el discută cu eleniștii, căci era unul dintre ei. Evreii nu constituiau sfera sa naturală. Din nou ei caută să l omoare, iar ucenicii îl coboară la Cezareea și îl trimit la Tars, locul nașterii sale. Biruința harului, sub mîna lui Dumnezeu, a redus adversarul la tăcere. Adunările se bucură de pace și se zidesc – umblând în teama de Dumnezeu și în mângăierea Duhului Sfânt, cele două mari elemente ale binecuvântării; iar numărul ucenicilor crește. Persecuția împlinește planurile lui Dumnezeu. Pacea pe care El o oferă dă prilejul creșterii în har și în cunoașterea Lui Însuși (vers. 31). Învățăm căile și cărmuirea lui Dumnezeu în mijlocul imperfecțiunii omului.

Energia și lucrarea apostolică ale lui Petru, coexistând cu noua lumină și lucrare specifice lui Pavel

Pacea fiind stabilită prin bunătatea lui Dumnezeu – singura resursă a celor care cu adevărat nădăjduiesc în El, supunându-se voii Sale – Petru străbate tot ținutul lui Israel. Duhul lui Dumnezeu relatează această împrejurare aici, între convertirea lui Saul și lucrarea sa apostolică, pentru a ne arăta, nu mă îndoiesc, că energia apostolică exista în Petru chiar în timpul când chemarea noului apostol urma să aducă o lumină nouă și o lucrare care era nouă în multe aspecte importante (certificând astfel că ceea ce se făcuse înainte era lucrarea Sa, oricare ar fi progresul făcut spre împlinirea scopurilor Sale); și totodată pentru a ne arăta introducerea neamurilor în adunare așa cum a fost la început stabilit prin harul Său, păstrând astfel unitatea și punându și pecetea peste această lucrare a harului ceresc.

Adunarea exista. Învățătura despre unitatea ei, ca trup al lui Hristos, afară din lume, nu era încă făcută cunoscut. Primirea lui Corneliu n a anunțat această învățătură, însă i a pregătit calea.

Intrarea lui Corneliu în casa lui Dumnezeu prin slujba lui Petru; Duhul Sfânt dat națiunilor la fel ca și iudeilor

Puterea nediminuată a lui Petru, autoritatea lui apostolică, în cadrul căreia are loc intrarea lui Corneliu în casa spirituală a lui Dumnezeu, prin intermediul slujbei lui Petru, și asta după chemarea lui Saul, care deschidea o nouă perspectivă – toate aceste realități luate împreună confirmau mersul anterior al lucrurilor. Lucrarea originală în nici un caz n a fost pusă deoparte pentru a face loc alteia. Totuși, viziunea lui Petru n a descoperit adunarea ca fiind trupul lui Hristos; nici primirea lui Corneliu n a făcut acest lucru. Ele doar au arătat că în orice popor cel ce se temea de Dumnezeu era primit de El – într-un cuvânt, că favoarea lui Dumnezeu nu se limita la iudei și că nu era nevoie ca cineva să devină iudeu pentru a avea parte de mântuirea care este în Hristos. Unitatea trupului legat cu Capul său din cer n a fost dezvăluită cu prilejul acestui eveniment; însă el a pregătit calea pentru proclamarea acestui adevăr, de vreme ce, în fapt, cel dintre neamuri era primit pe pământ fără a deveni iudeu. Lucrul era făcut pe pământ în mod individual, deși doctrina însăși nu era încă propovăduită. Pocăința spre viața veșnică era dată neamurilor ca atare. Duhul Sfânt – pecetea binecuvântării creștine printre iudei, rod al răscumpărării împlinite de către Isus – era dat neamurilor ca și iudeilor. Aceștia din urmă au rămas uimiți la vederea acestui lucru, însă nu s au împotrivit lui Dumnezeu. Prin har ei au putut să l laude pentru asta.

Ușa deschisă pentru națiuni

De la capitolul 9.32 la 11.18 vedem deci puterea Duhului lui Dumnezeu lucrând prin Petru în mijlocul lui Israel și primirea celor dintre neamuri în Adunarea de pe pământ, fără ca ei să devină iudei sau să se supună vechii rânduiei care era în curs de dispariție; vedem apoi pecetea Duhului pusă peste ei, iar capii bisericii din Ierusalim, împreună cu cei mai înflăcărați susținători ai circumciziei, sunt siliți să recunoască acest fapt ca fiind voia lui Dumnezeu, drept care îl laudă în timp ce l se supun, în ciuda prejudecăților lor. Astfel ușa este deschisă neamurilor. Acest lucru a reprezentat un pas imens, însă învățătura prețioasă despre adunare nu era încă predicată.

Petru proclamase chemarea neamurilor în primul său discurs; însă a o realiza și a da formă condițiilor ei, în legătură cu ceea ce deja existase din punct de vedere istoric, necesita intervenția, autoritatea și revelația lui Dumnezeu. Progresul este evident prin harul răbdător al lui Dumnezeu; căci nu înțelepciunea omului era cea care lucra. Lucru cu totul particular iudeilor, la început poporul din Ierusalim fusese învățat că Isus avea să Se întoarcă dacă se pocăiau. Această mărturie a harului a fost lepădată și, în persoana celui care a dat o (Ștefan), primele roade ale Adunării se urcă la cer. Duhul Sfânt, în libertatea Lui suverană, acționează în Samaria și printre prozeliti. Adunarea fiind împrăștiată din pricina persecuției, Saul este introdus prin descoperirea unui Hristos slăvit și printr-o mărturie din gura Sa care implica unitatea sfinților de pe pământ cu Capul lor din ceruri, formând un singur trup. După aceasta un om dintre națiuni evlavios, convertit, este adevărat, însă încă dintre națiuni, primește credința în Hristos și Duhul Sfânt; așa încât, recomandat de această mărturie – această pecete de la Dumnezeu Însuși peste credința sa – el este primit de către apostol și de către ucenicii care erau cu totul atașați de iudaism; de Petru, fiindcă el îl botează, și de ceilalți, fiindcă sunt de acord cu acțiunea acestuia.

Semnificația mântuirii; pecetea Duhului

Să notăm aici că mântuirea nu înseamnă numai a fi adus la viață și evlavios, ci o eliberare completă așa încât să fim prezentați înaintea lui Dumnezeu în dreptatea pe care El o dă fiecăruia care are viață prin lucrarea Lui. Corneliu era evlavios și stăruia în evlavie sa; însă el aude cuvinte despre o lucrare făcută în favoarea sa, de oriunde ar fi provenit el, și (așa cum știm) a fost mântuit. În cele din urmă pecetea Duhului Sfânt, pusă peste credința în Isus, reprezintă temeiul pe care sunt recunoscuți cei pe care Dumnezeu îi acceptă. Adică aceasta este evidența deplină pentru om.

Noua ordine de lucruri care face ca slujba lui Pavel să fie distinctă

Capitolul 11.19 începe narațiunea noii stări de lucruri prin care se distinge slujba lui Pavel. Printre cei care au fost împărșiați cu prilejul morții lui Ștefan și care au mers până la Antiohia predicându-l pe Domnul Isus, au fost unii care, fiind de origine din Cipru și Cirena, erau în mod obișnuit în legătură cu grecii. Prin urmare ei au vorbit grecilor în această capitală antică a Seleucidei și mulți au primit cuvântul lor și s-au întors la Domnul. Adunarea din Ierusalim, deja pregătită prin convertirea lui Corneliu, prin care Dumnezeu le arătase intrarea neamurilor pe teren creștin, acceptă și acest eveniment și îl trimite pe Barnaba – el însuși fiind din Cipru – la Antiohia. Fiind un om bun și plin de Duhul Sfânt, inima lui se umple de bucurie văzând această lucrare a harului lui Dumnezeu; și o mare mulțime s-a adăugat Domnului (vers. 24).

Barnaba și Saul la Antiohia

Deocamdată totul este legat de lucrarea de la Ierusalim, deși această lucrare se întindea acum și către neamuri. Barnaba, în aparență nemaifăcând față mărimii lucrării și în orice caz călăuzit de Dumnezeu, pleacă să-l caute pe Saul, care se dusese la Tars, atunci când cei din Ierusalim au vrut să-l omoare (cap. 9.29). Apoi cei doi lucrează în adunarea din Antiohia, învățând pe mulți. Totuși, așa cum am spus, totul se desfășoară în legătură cu Ierusalimul, de unde vin câțiva profeți și vestesc o foamete. Legăturile dintre turmă și Ierusalim ca centru sunt arătate și întărite prin trimiterea de ajutoare în această metropolă religioasă a iudaismului și totodată a creștinismului, centru care și-a avut începutul în rămășița iudaică ce a crezut în Isus ca Mesia.

Barnaba și Saul sunt ei înșiși însărcinați cu această slujbă și merg la Ierusalim ca să o împlinească. Împrejurarea respectivă ne duce înapoi la Ierusalim, unde Duhul Sfânt mai are să ne arate ceva despre căile lui Dumnezeu.

clickbible.org